

stiftet ved den saakaldte Forordning af 26de Juli s. A., og jeg har i mit Liv oplevet saa mange Exempler paa de Conseqventer, der uledes af saadanne Boteringer, som om der laae præjudicerende Indrømmelser, at jeg har lært Forsigtighed. Det er jo ikke længere siden end igaar, at det paa et andet Sted blev gjort gjældende, at man i grunden ved i forrige Session at bevillige Krigsministeren nogle Penge for at tilbageholde noget Mandskab indirecte havde givet sit Samtykke til alle de senere af ham foretagne Rustninger. Jeg troer altsaa ikke, at det gaar an at lade, som om man ikke vidste, hvilken Anvendelse Regjeringen vil gjøre af Pengene, og, da jeg ikke ynder at tilbageholde Indrømmelser, som jeg efter min Samvittighed kan give, om de endogsaa kunde mistydes, skal jeg gjerne vedstaae, hvad jeg alt ved en tidligere Leilighed har sagt, at det nærværende Ministerium efter min Mening ikke godt kunde aldeles ignorere Tilværelsen af hui Anordning, at det, uden Hensyn til dens Lovlighed eller Ulovlighed, maatte behandle samme som et factisk Udgangspunkt (thi, hvis Noget vilde betragte det som dens Grundlag, skal jeg dog udtale som min Overbeviisning, at den, der vilde bygge paa et i alt Fald saa tvivlsomt Grundlag, vilde bygge sit Hus paa Sand, og det vilde ikke have nogen virkelig Bistand), men, at behandle det som et factisk Udgangspunkt, skal jeg ikke indvende Noget imod, naar det kun fører til det rette endelige Maal. Jeg har altsaa Intet imod at votere Regjeringen Penge med fuldkommen Beviisethed om, at de ville blive anvendte til Forhandlinger med det saakaldte Rigsraad, og, dersom den i sin Tid møder for os med en Fællesforsatning, med hvilken vi forøvrigt kunne være tjente, og oplyser os om, at den har erholdt Rigsraadets Samtykke dertil, skal jeg for mit Bedkommende ikke opstaae Spørgsmaal, om et saadant Samtykke er nødvendigt eller ikke. Derimod anseer jeg det rigtignok for i højeste Grad vigtigt, at der ikke fra Rigsdagens Side staaer Noget som helst, der i sin Tid, endogsaa med mindste Tøle, kunde paaberabes som Argument for, at, hvis Regjeringen mødte med Nei, vi da behøvede at respectere dette (Hør!), og, dersom

vi erkjendte Nødvendigheden af et Ja, vilde deri ligge den ligestemme lofftte Nødvendighed, at vi maatte vote os for et Nei. Det hverken kan eller vil jeg, og derom er jeg overbevist, at der i Rigsdagen ikke vil finde den mindste Meningsforskjellighed Sted. Det er altsaa kun en Reservation, jeg i denne Henseende vilde tage, at, uagtet vi kende den Anvendelse, der i detmindste for en stor Deel af disse Penge vil finde Sted, saa er det ene og alene paa Regjeringens Ans og Tilsvær, hvad den foretager dermed, og deri ligger ikke fra vor Side den allermindste Amerkjendelse af Lovligheden af et saadant Rigsraad, eller af Nødvendigheden af at tilvelebringe et Samtykke fra dets Side; men Bevillingen gives ligefrem, som den forlanges, som Midler, der kunne være tjenlige til forberedende Arbejder, altsaa aldeles analogt med de foregaaende Præcedenter, som jeg tillod mig at hentyde til. Jeg vil herved bringe i Erindring, at Spørgsmaalet om hui Forordnings Lovlighed vel ikke har fundet sin reelle Afgjørelse, men at der dog af den Deel af Statsmagten, til hvis lovlige Competence Anlagemagten hører, er udtalt den Paastand, at den er ulovlig. Afgjørelsen er kun sat i Bero, og det er altsaa forbeholdt paany at reise Spørgsmaalet og fremkalde dets endelige lovlige Afgjørelse. Indtil da foreligger efter min Overbeviisning altsaa en officiel Forpligtelse til at betragte Spørgsmaalet om dens Lovlighed i alt Fald for tvivlsomt; og, gjælder dette fra den juridiske Side, da forekommer det mig, at det fra den politiske Side maa være soleklart, at, kan der tilvelebringes en Fællesforsatning, hvormed Monarchiets forskjellige Dele kunne være tjente, og hvortil der kan erhverves baade Hans Majestæt vor allernaadigste Konges og Rigsdagens Samtykke, saaledes at, hvis det gives, Landet da i detmindste indtil videre har Ro og Fred, da vil det være en reen Utænkkelighed, at den skulde kunne strande paa en Majoritet af 19 Herrer, som ere udvalgte af Ministeriet Dristed. Det haaber jeg er en Forudsætning, hvorfra vi Alle gaar ud, og det er en Forudsætning, som jeg haaber, at baade Regjeringen og Rigsdagen ville have baade Mod og Evne til i paafkommende Tilfælde at indfri, og det